

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΦΟΒΟΣ

(Του Ρώσου Αντ. Τσέχωφ)

Ο γεωμέτρης Γκλέβ Γαβρίλοβιτς Σουριμνέφ έφθασε εις τόν σταθμόν του Γκελούκι.

Τριάκοντα έως τεσσαράκοντα βερστια τόν εχώριζαν από τήν πτήμα, εις τόν όποιον ειχε προσληθεί διά νά μετρήση τήν έκτασιν.

— Για πές μου, σε παρακαλώ, πού θά μπορούσω νά βρω εδώ άλογα; ηρώτησεν ο γεωμέτρης τόν χωροφύλακα τού σταθμού.

— Άλογα; Έδώ δέν μπορείς νά βρής ένα σφάλλο της προκοπής, εις άκτίνα έκατόν βερστίων, και γουεύεις άλογα; Πού θά πιάς;

— Εις τόν Λιέβηνο, τόν πτήμα τού στρατηγού Κοζοτόφ.

— Λοιπόν ειπεν ο χωροφύλαξ χαρμόμενος, ζύτταξε πίσω από τόν σταθμόν. Είνε εκεί συχνά, στην άσλη, χωριζοί που παίρνουν ταξιδιωτάς. Ο γεωμέτρης άνεστάνασε και μετέβη ύπισθεν τού σταθμού.

— Άλλα μετά πολλάς άναζητήσεις, συνομιλίας και διαταγμών έδρεν ένα πουζιζον, είδος Ήρακλέους με τόν πόδοσπο καταστραμμένο από τή βλογιά, με ρούχα κουρελιασμένα, με παπούτσια ελευνά.

— Τι περιέργο τελέγχα (άμάξι) έχεις, ειπεν ο γεωμέτρης άνεργόμενος εις τήν άμαξαν. Είνε άδύνατον νά διαζοίγη κανείς τόν μπροστινό μέρος από τόν πισινό.

— Και όμως δέν είνε δύσκολο καθόλου... Έχεις πού εινε ή ουρά τού άλόγου είνε τόν μπροστινό μέρος και κεί πού είσαι σύ είνε τόν πισινό!

Τό άλογο ήταν νέο αλλά πολύ ισχύο με τά πόδια στραβά και τά αυτιά καταβασμένα.

Όταν ο άμαξηλάτης άνασηζώθησε και τόν χτύπησε με τόν καμουτάκι του, τόν άλογο εκούνησε τόν κεφάλι άπλώς, χωρίς νά προχωρήσῃ.

Όταν τόν χτύπησε γιά δευτέρον φοράν συνοδεύον τόν χτύπημα με μιá βλαστια, ή τελέγχα άοχισε νά τρέξῃ. Στο τρίτο χτύπημα ή τελέγχα ειννήθη. Στο τέταρτο ξεκίνησε.

— Δέν μου λές, έτσι θά πηγαίνουμε σ' όλο τόν δρόμο; ρώτησε ο γεωμέτρης, μετακινήθεισ ισχυρώς και θαναμάζον τήν επιτηδειότητα τών Ρώσων άμαξηλατών εις τόν νά κατορθώνουν νά συνδιάζουν τρέξιμο γελώντας με τραντάγματα που μοροούν νά σου βγάλουν τά έντερα.

— Θά φθάσουμε! ειπεν ο άμαξηλάτης με ύφος προστατευτικό. Ή φοράδα είναι νέα και ζσηρή. Πρέπει μοναγιά νά πάρη φορά. Υατερα δέν θά μπορώ νά τήν κρατήσω. Εμπρός λοιπόν, καταραμένη!

Όταν ή τελέγχα άφησε τόν σταθμό, ήταν περίπου ήλιοβασιλευμα. Δεξιά τού γεωμέτρης άπλότων άτελειότητα πεδιάς χιονισμένη. Ήταν τόσο άτελειότητα, πού άν ήθελε κανείς νά τήν διασχίσῃ θά έφθανε βεβαίως στη κατοικία... τού διβολού!

Άριστερά στη σκοτεινή άτμοσφαιρα εφαινοντο ύψουμένα αντικείμενα, τά όποια ήσαν πιθανόν σπίατα κανενός χωριού. Όχι ήταν μπροστά τους ο γεωμέτρης δέν τόν έβλεπε, έξ αιτίας της χοντροπής και πλατειάς ράχης τού άμαξηλάτου, ο όποιος τού έκρυβε όλο εκείνο τόν μέρος. Άνεμος δέν φυσούσε σφοδρός, μά έκανε παγανιά.

...Τι εγκαταλειμμένο μέρος! Έσκέφθη ο γεωμέτρης, σκεπάζοντας τά αυτιά του με τόν έπανωφόρι του. Ούτε ένα σπιτί, ούτε μια πυρή ζωντανή! Αν κατά διαίτησιν, μου έπετιόθεν και με έλθισαν, κανείς δέν θά έμάθανε τίποτα. Κι άν ακόμη έφριχνα κανονία... Και ο άμαξιάς όμως δέν μου εμπνέει και πολλή εμπιστοσύνη.

Γιά ζύτταξε πλάτη! Ήν τού κατέβη νά με άγγίξη με τόν ένα του μοναχά δαχτύλο, άλλοιμονό μου! Και αυτός ο λαϊμός, λαϊμός άγρίου θηριού!

— Έ! φίλε μου, τόν ρώτησε τέλος ο γεωμέτρης, πού ήταν τρομερά φοβιταίρης κι άοχισε νά φοβάται, πώς σε λένε φίλε μου;

— Έμένα; Κλίμ.

— Για πές μου, Κλίμ, δέν είναι επικίνδυνα αυτά εδώ, τά μέρη;

— Ποτέ! Ποιός θά μάς ένοχλήσῃ; Μπιά σε καλόσας!

— Καλά Άφου δέν έχει κανείς τίποτα νά φοβήθῃ, τόσο τού καλλίτερο. Έν πάση πεποιτώσει, έγω έξω μαζί μου τρία ρεβόλβερ ειπε ψευδομένος ο γεωμέτρης. Και τά ρεβόλβερ, ξερείς, δέν χωρατεύουν. Μπορείς νά ξεπλώσῃς κάτω δέκα ληστιάς!...

Ένώττωνε!

— Ή τελέγχα έπηρε ξεφαρνα ένα δρομάκο προς τ' άριστερά.

... Πού με πάει; έσκέφθηκε ο γεωμέτρης. Ός τώρα επήγαينه ίσια και άποτόμως έγύρισε προς τ' άριστερά. Μήπως θέλει νά μ' όδηγήσῃ αυτός ο άθλιος σε καμιά τρύπα... και... και... δέν είναι ή πρώτη φορά που συμβαίνουν τέτοιον ειδους κακουρήματα!...

— Για έλέγε μου, φώναξε εκ νέου τώρα προς τόν άμαξηλάτην. Βεβαίμως, ότι δέν είναι επικίνδυνος

αυτός ο δρόμος; Κοίμα! Μ' άρέσει σήμερα νά πάνωμαι με ληστιάς Φαίνομαι άδύνατος, άσθενικός, αλλά έγω δύναμι βουδιού... Μιά μέρα έπιασα τρεις ληστιάς... Τι νομίζεις, ότι άπέγεινε; Χτύπησα τόν πρώτο τόσο δυνατά κατακέφαλα, ώστε ξεφύγησε άμέσως. Και τρεις δυο άλλους, έξ αιτίας μου, τούς έστειλαν στη Σιβηρία, ίσούβια δεσμά. Πού τη βρισκω αυτή τή δύναμι κι' έγω δέν έξω! Μπορώ ν' αρπάξω με τόν ένα μου χέρι ένα ζολοσσό σάν κι' έσένα, παραδείγματος χάριν, και νά τόν ξεπλώσω γαμο μονομάς!...

Ο Κλίμ άντίταξε τόν γεωμέτην, άνοιγόκλεισε τά μάτια και χτύπησε τόν άλογο του.

— Μάλιστα, φίλε μου, ξεηκολούθησεν ο γεωμέτρης ένθ ή καρδιά του πάγωνε από τόν φόβο. Μάλιστα ο Θεός νά σε φυλάξη παρα νά τά βάλης μαζί μου! Όχι μόνον ο ληστής πού θά μ' έπιανε θάμανε χωρίς χείμα και πόδια, αλλά θά έδινε και λόγον ένοπιον της δικαιοσύνης... Γνωρίζω ύλους τούς διουτήτας. Είμαι άνθρωπος, ο όποιος ύπηρετεί τή Κυβέρνηση, άνθρωπος χρησίμος, άναγκαίος... Τώρα πού ταξιδεύω αι άρχαι τόν γωοίζον και προσέχουν και επιτηρούν μη με περάξῃ κανείς. Σε ζάβε δένδρο, όλο τόν μέρος τού δρόμου, άγροτικοί φύλακες και μυστικοί αστυνόμοι είναι τοποθετημένοι!...

Ο άμαξιάς τ' άκουγε, τά πίστευε κι' εθαύμαζε... — Στάσου, στάσου! φώναξε ξεφαρνα ο γεωμέτρης με όλας του τάς δυνάμεις. Πού με πιάς;

— Δέν βλέπεις; Είνε ένα δάσος!

...Μπιά! είνε ένα δάσος, πραγματικά. Κι' έγω πού πήρα ένα φόβο! ζεφθήκε ο γεωμέτρης. Δέν ποτέει εν τούτοις νά προσέσω τη τρομάρα μου...Μου φαίνεται πώς αυτός ο κακούργος ο άμαξιάς έκατάλαβε πώς φοβούμαι... Γιατί άραγε με κιντάζει έτσι συχνά; Κάτι θά μελετάει βεβαία... Στην άρχη σερότανε και τώρα φεύγει σάν τρελλός. Μοφς μη με σκοτώσῃ; Άς κάνο τόν άγιο.

Γιά λέγε, Κλίμ, γιατί τρέχεις τή φοράδα σου έτσι γοήγορα;

— Έγω δέν τήν τρέχω... Αυτή, μοναχί της φεύγει... Σάν άοχισία νά τρέξῃ, είνε άδύνατο νά την σταματήσῃ κανείς.

— Ψέγματα λές... ψέγματα λές... Σε συμβουλεύω νά μη τρέξῃς έτσι γοήγορα. Βάστα τόν άλογο σου! Βάστα το, μ' άκούς!

— Για νά κάμω τί;

— Γιατί τέσσαρες σύντροφοι με άκολουθοούν.. πρέπει νά μάς φτάσουν... μου ύπεσέθησαν νά με άνταμώσουν σ' αυτό έδω τόν δάσος... Καλλίτερα νά πηγαίνωμε όλοι μαζί... Είναι και δυνατοί, ήθηρά μοναγιά! Ο καθένας τους έχει και από ένα πιστόλι. Μά δέν μου λές τί έχεις και όλο με ζυτάς έτσι; Τι τρέχει;... Μου φαίνεται σάν ταγαγμένο;... σάν νά κάδεσαι σε βελόνες... Δέν έγω τίποτε επάνω μου, άξιον τόσης περιεργίας... εκτός από τόν ρεβόλβερ. Αν θέλεις νά σου τόν δείξω, τόν βγάλω άμέσως. Νά!

Ο γεωμέτρης ποσποικηθη ότι ψάχνει στις τσέπες του, πού ούτε ρεβόλβερ ύπηρε ούτε τίποτα...

Και τότε συνέβη, ότι δέν θά μπορούσε ποτέ και ποτέ νά προτιδή, όσον δευλόξ και άν ήταν ο δυστυχής γεωμέτρης.

Ο Κλίμ πήδησε κάτω απ' τήν άμαξιά σάν άστραπή και με τά τέσσαρα έτρεξε νά κρυφθῃ μέσα στο δάσος φωνάζοντας:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Πάρε λεπτά, πάρε τ' άλόγο μου και άμάξι μου, αλλά μη με σκοτώσεις! Βοήθεια!

Ο γεωμέτρης, ο όποιος δέν έπεριμενε αυτή τή λύσι, έσταμάτησε κατά πρώτον τόν άλογο. Κατόπιν εκάθισε με πολλή άνεσι και άρχισε νά σκέπτεται.

... Έφυγε φοβήθηκε, τόν κήνος. Και τώρα τι θά κάνω; Νά πάω μόνος μου είναι άδύνατον. Δέν έξω τόν δρόμο κι' έπειτα θά νομίσουν πως έκλεψα τόν άλογο. Τι νά κάνω;

— Κλίμ! Κλίμ!

— Κλίμ; Άπήνησεν ή ήχώ. Στη σκέψη πώς θά περνούσε μιá νύχτα παγομένη μέσα στη σκοτεινή τού δάσους ακούγοντας τας φωνάξ τών λυζων, ο γεωμέτρης άνταίρησας.

— Κλίμ! έφώναξεν. Άγάθι μου! Κλιμάκι μου! Πουλάκι μου!

Έφώναξε έτσι δυο ώρες σοστές.

Έξφαρνα ακούσθηκε πάπιος κρότος.

— Κλίμ! Σέ είσαι, φίλε μου Κλίμ; Έλα, έλα νά τραβήμε. Έλα Κλίμ γιατί φοβάται ο άτυγος!

— Θά με σκοτώσῃς, δέν έχωμαι ακούσθηκε ή φωνή τού Κλίμ. Χωράτευα φίλε μου. Μάρτης μου. Ο Θεός Δέν έχω ρεβόλβερ, έλεγα ψέγματα από τόν φόβο μου. Έλα πάμε, παγώνω έδω... Ο Κλίμ άρχισε νά πειθεται πώς δέν γει νά κάμῃ με ληστή. Αν ο έλιβιάτης του ήταν ληστής όπως υπέθεσε προ πολλής ώρας θά έφραγε με τόν άλογο του και τήν άμαξιά. Βήγχε λοιπόν από τόν δάσος και έπροχώρησε με βήμα κλονίζομενον προς τόν ταξιδιωτήν.

— Κτήνος! Τι φοβάσαι; Έγω χωράτευα και σύ τά πίστευες;

Ο π. Γεωμετρης

Ο Άμαξιάς ήταν ένας άγριος άνθρωπος

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΒΟΥΛΑ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

(Αντί για λουλούδια στον τάφο της).

Δέν είχε γνωρίσει ακόμα την χαρά ή γλυκειά παιδούλα. Τά χείλη της τὰ παρθενικά δέν είχαν ακόμη άγγιξει τό ποτήρι της χαράς. Τό πέρασμά της σκορπούσε χαρά ούραנית, και τό αντίκρουσμά της έδημούργει εύτυχίαν!

Στό δρόμό της σκορπούσε φώς γιατί ήταν φώς ή ματιά της κ' ήταν ή παρθένη της άγγελική και είχε κάτι άπ' τήν αγνότητα τών Χερουβείμ και κάτι τό άχαντο που τώνχουν τὰ άνθη, τὰ κρίνα και τὰ τριαντάφυλλα που ύπήρξεν άδελφή των... Κόρη άγνή, μ' ολόλευκη ψυχή, μέ διαμαντένιο χαρακτήρα, μέ τήν αγάπη στη ψυχή της που καθρεφτιζόταν ύπερλαμπρή στά δλογάλαζα μάτια της, τὰ ολόφωτα. Ήταν τό ζηλευτό κόσμημα μίς οικογενείας που τήν λάτρευε, ήταν τό λουλούδι τό ύπερκόσμιο, που στόλιζε τόσο έμμορφα τόν «Νέον Κόσμον». Ποιός τήν είδε και δέν τήν λάτρευσε; Ποιός τήν σίμωσε και δέν έννοιωσε στην ψυχή του τό γλυκό συναίσθημα που σκορπίζουν στό πέρασμά τους οί άγγελοι;

Μά μιά αύγουλα που τὰ λουλούδια έφερναν μαρμαίμενα, νεκρά στό παγομένο της Άττικής χώμα, μιά αυγή θλίψως και πένθους, Μοίρα σκληρή τήν ζήλεψε τήν κόρη τήν άφθαστη και θέλησε νόμφη νά τήν δώση στό μαύρο χάρο. Πάλαισε ή κόρη ή άγγελοζάμωτη. Μά τό σκληρό μοιραίο έξεπληρώθη...

... Και μιά βραδιά σέ μιά της Κηφισιάς βίλλα π' άντηχούσε άπ' τό παραγμένο και τό θρήνο τών δικών της, παραδόσαν ή κόρη τήν άθάνα της ψυχή και κλείστηκαν για πάντα τ' αγαπημένα φωτεινά της μάτια...

Άπό τὰ ξένα-που-βροισκόμαστε σαν έφρονες για τούς ούρανούς, γλυκειά παιδούλα, σου στείλαμε για ύστατο χαιρετισμό τὰ κρίνα τών άφρών τών Ιονίων χωμάτων. Κι' όταν γυρίζοντας βρεθήκαμε πάνω στό τάφο σου τόν θάναμε μέ τὰ άνθη του άνθρωπίνου λόνου, τὰ δάκρυα. Χαιρε άλησμόνητη!

Π. Κ.

Ο ΤΡΑΓΟΣ

Μιά φορά κι ένα καιρό σ' ένα χωριό του Μωρηά ζούσε ένας χωριάτης πεντάφτωχος. Ο χωριάτης αυτός, Κουτο-Θανάση τόν έλεγγαν, είχε δυό σιυιαιμές χωράρι για νά ζή κι ένα τράγο που τόν αγαπάγε σαν παιδί του. Μιά μέρα όμως ο τράγος ψόφησε. Ο Κουτο Θανάσης πήγε νά σιάση άπ' τό κακό του. Κλαίει και δένφεται! Περνούν ή μέρες μά που νά τόν ξεχάση. Φτάνει κ' ή Κυριακή και κινάει ο Κουτο-Θανάσης νά πάη στην εκκλησιά νά λειτουργηθή. Αέσαφρα καθώς έφυγε ο παππς βλέπει τό Κουτο-Θανάση νά τόν κутτάη κατάματα και νά κλαίη. Τάχασε ο παππας. Δέν ήξερε τί νά πη. Ο χωριάτης τόν κутταζε κι' όλο τόν κутταζε και δοστου γλάματα. Ο παππας δέν έβλεπε τήν σφα νά τελειώση ή λειτουργία. Κι' όταν τέλος πάντων είπανε τό «Αι' εύχών», τρέχει στό Κουτο-Θανάση και τόν ρωτάει:

Μωρέ δέ μου λές βλοημένε μου, γιατί μέ κутταζες ούλη τήν ώρα κι' έκλαιγες;

— Γιατί; λέει ο Κουτο-Θανάσης και τόν πέρουν πάνω ή κλάψες. Γιατί φωτάς παππά μου; Νά παππούλη μου είχα ένα τράγο και μου ψόφησε. Και τη στιγμή που σ' είδα τόν θυμήθηκα, γιατί του μοιάζεις και μ' άναψες καυμούς παπ-που-λή μου!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΙΣ ΟΝΟΝ

Μιά μέρα σ' είδα γάιδαρο νά λαΐζσαι σκυμένος άκίνητος και σοβαρός, βαθειά συλλογισμένος Όσαν νά είχες και τούς δυό μηλίγγου σου γεμάτους προβλήματα' άστρονομικά, ζήτηματα του Κράτους.

Περνοβσε κι' ένας κύριος σ' άμάξι έαπλωμένος άμλητος, άγέλατος, βαρύς, σκουντουφλασμένος... Είδα και τόν άφέντι σου παρέναι από σένα με μωθρα σοβαρότατα, χοντρά και κορμασμένα... Και βλέποντας τόν άνθρωπο και βλέποντας τόν όνο, είπα, δέν καταγώμασε από πιθήκος μόνο. Κι' εύχήθηκα νά σάς χαρή ή κόρη σου τὰ τρία, που έχει' όμοια τὰ μυαλά και ίδια τὰ κρατία...

Σαν είδα τόν άφέντη σου, γάιδαρο νά σις βοέη, και σ' νά τις πασαλ-φωτίζε χωρίς νά βγάλης λέξι... Ήν βάσταξα και φώναξα, νεροπή στους άπογόνους, νά δέροναν με χονδροέλλα τούς δυστυχεις πορογόνους!...

ΤΙ ΠΙΠΕΡΙ

*Έλα ανέβει και πάμε... Φάναξε ο γεωμέτρης. — Ο Θεός μαζί σου! άνέκραξεν ο Κλίμ, άνερχόμενος επί της άμάξης του. Άν ήξερα πως θά μου συμβή αυτό δέν θά ζο' έπερνα ούτε μ' έκατό ρουβλία. Παρ' όλίγο νά πεθάνω από τό φόβο μου. Ο Κλίμ εκτύπησε τό άλογο του. Ο γεωμέτρης εσέκασε τ' αυτιά του και έβυθίσθη εις σέφρεις. Και ο δρόμος και ο Κλίμ δέν του ένέπνεον κανένα φόβον πλέον... ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΗΙ

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Άιμέ, πώς άπαράτηρες ώίμενα! Μέ πειιά καρδιά, μέ ποιά ψυχή, ψυχή μου, Τό μαύρο και ταλαίπωρο κορμί μου, Που ζούσε μόνο κι' έπνεε για σένα; Έλεος νά λιβή αυτή ή καρδιά για μένα, Της τύχης μου δέν ήταν, κ' οί ρυθμοί μου Και τ' άπαυτό μου δάκρυ, οί στεναγμοί μου, Ηύρανε σωτικά άπολιθωμένα. Τώρα τυφλός άπόμεινα ο καϊμένος Μήτε μένει πνοι μέσ' στη χαρδιά μου, Τό πάθος μου μέ φθείρει νά λαλήλω! Στόν άμμο του γιαλού γονατισμένος Τό πέλαγος που σ' άφαιξε θεά μου, Παρακαλώ νά σέ γυρίση πίσω...

† ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΥ

(Από τούς «Στεναγμούς» 1857)

ΤΟ ΨΕΜΑ

Έγέρασε στό ψέμα ή κοινωνία Όστε ή ζωή καθήγησε ένα ψέμα, Κάθε δεσμός, κ' ή αγάπη, κ' ή φιλία Κ' ή πίστι κι' ο έθνισμός, όλα είναι ψέμα Γιατροί, σοφοί, τεχνίτες, δικηγόροι Κανείς δέν πάει μπροστά δίχως τό ψέμα Ψέμα άναπνέει και συνηθάει τ' άγόρι Κι' αυξάινει και ζυμώνεται στό ψέμα. Εύχαις, χαιρετισμοί, συγχαρητήρια, Γέλοια, φιλιά, λαχάρες, εις ψέμα Πένθη, θρήνοι, καύμοι, συλλυπητήρια, Μνημόσυνα, κραυγές, είναι όλα ψέμα.

Ή πλιό σοφός ή πλιό κούτος άπ' όλους θέλει είν' εκείνος που μισεί τό ψέμα Όμως αν φύγη κι' αν κρυφτεί στους πόλους Πάντα θά βρη τραγού του τό ψέμα!

† ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

(Από τὰ «Τραγούδια»)

Η ΦΙΛΗΜΕΝΗ

Μή με παιδεύης, μάνα μου καϊμένη, Και μήν κутτάς ο κόσμος τί θά πη Άν είμαι από τό Γιώργη φιλημένη, Τά στέφανα θά κρυφουν τη νεροπή Μή με πριδεύης, άκου τό παιδί σου, Γιατί πριχού ή ανοιξές φανή, Άλλη νεροπή θά νοιώσης στη ψυχή σου, Που θάειναι από τούτη κειό τρανή.

Στήν εκκλησιά θά μεΐδης στολισμένη Με ρούχα μυστικού πανηγυριού, Κι' εκεί θά με φιλούνε έαπλωμένη Όλα τὰ παλληκάρια του χωριού.

† Ι. Η. ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΟΣ

